

си усмихване, обърнѣ лицето си къмъ стѣнѣтъ, и при всичкы-  
тъ жаркы умоленія на дъщерѣ ѿ нерачи да прибави ни е-  
динъ думъ връзъ това що бѣше вече казала.

— Горката ми майчица! притѣлви Янка, колко тегли ....  
До колко душевнытъ и тѣлеснытъ ѿ болкы сж раздразнилъ  
характертъ ѿ. Злочестна моя майчаце! ...

И безъ да произнесе ни най малко пожалованіе за това  
не достойно приѣманіе отъ странѣ на майкѣ си що ѿ напра-  
ви, излази излека отъ стайтъ и слаза въ долнето впиталище.  
Почуква на вратата на нискѣтъ стай, въ коѣто бѣше вѣс-  
ла гоститѣ.

Яковъ побърза да ѿ отвори.

Огньтъ бѣше си настѣпилъ на огнището. Рыцартъ по-  
чиваше на одрѣтъ, на коѣто бѣше го турилъ да легне слу-  
гата му доста пратодно; очитѣ му бѣхъ еще замижѣли и  
не показваше никакъвъ бѣлѣтъ отъ животѣ.

— Какъ е? попита Янка.

— Сырпето му тупа, господкаше, отговори Яковъ, но не  
ся е окопѣтилъ никакъ и не е дошелъ въ себе си, и азъ  
незнамъ какво да направимъ за да спрѣ кръвтъ ....

— Кръвтъ ли! повика момата съ едно грозно потръпва-  
ніе; тече ли кръвъ?

— Я виждѣте господжице ....

И Яковъ пристѣпи при одрѣтъ и подигнѣ главѣтъ на  
господаря си.

Алена струя съ сѣкъдаше отъ единъ ранѣ, малко по-горѣ  
отъ вратѣтъ, и оттичаше прѣзъ срѣдъ космытъ на госпо-  
дина де-Трамилей.

Едно жельзо отъ колата, о което ся ударилъ момѣтъ  
въ спиното ся паданіе, бѣше му сѣкъпило главѣтъ.

Рыцартъ Раулъ легналъ прострѣтъ, както рекохмы, на ле-  
гло омацано отъ кръвтъ, вдъхнуваше наѣ живо интересуваніе.  
Приблѣднѣлото и твърдѣ прилѣжно обрѣснѣлото му лице бѣ-